

Emé, de promesa del ciclisme a rapera gironina camí de Nova York

La saltenca Miranda Agustí actuarà el 30 de juliol al LAMC, una de les grans cites de la indústria llatina, després d'una trajectòria vital marcada per l'esport d'elit, la descoberta tardana del rap i l'èxit viral de Castillo de Arena

A finals de juliol, Emé —el nom artístic de Miranda Agustí— participarà a la Latin Alternative Music Conference de Nova York, una de les grans cites de la indústria musical llatina. El seu concert serà el dia 30, en un format d'entre mitja hora i quaranta minuts, amb vuit o deu cançons. Espanya només hi tindrà dos representants més. Viatjarà amb Maken Row, el seu productor, que l'acompanyarà amb la guitarra i les bases, i també amb part de l'equip que l'ha ajudat a fer créixer el projecte. Per a ella, el repte no és només cantar lluny de casa. És entrar en contacte amb una indústria que pot obrir portes al mercat llatinoamericà. «És una porta d'entrada», resumeix Urban Cabezas, el seu mànager i una de les persones que l'ha acompanyat des del principi. La història d'Emé, però, no comença en un estudi ni en una batalla de rap. Comença sobre una bicicleta. Abans de pujar a escenaris, Miranda Agustí havia estat una promesa de la bicicleta de muntanya. Dels 10 als 18 anys va competir al màxim nivell, va participar en campionats d'Espanya i va arribar a ser convocada amb la selecció. L'esport ho ocupava tot. La disciplina, els entrenaments, els viatges i l'exigència formaven part del seu dia a dia. La música, en canvi, no hi apareixia. «No em va sorgir allò de ben petita. Sempre havia estat vinculada a l'esport», recorda. Als 18 anys, de cop, va deixar la BTT. I després va venir un buit. «Vaig passar una època com d'impàs, sense cap motivació», explica. Va continuar estudiant, un cicle superior d'activitats físico-esportives al medi natural i integració social. El rap no el va descobrir fins als 21 anys, quan un amic li'n va ensenyar. «Abans no sabia ni què era. No m'havia empapat del rap old school ni tenia aquesta cultura. Però de tant escoltar-ho em va agradar tant que vaig dir: per què no faig jo això?», diu. L'escriptura va aparèixer aleshores com una manera de canalitzar emocions. I aquell descobriment, que va arribar tard en comparació amb molts artistes del gènere, va acabar convertint-se en una fortalesa. Urban ho veu així. Per a ell, Emé va començar en la música amb un bagatge que altres artistes no tenen quan escriuen les primeres lletres a l'adolescència. «La majoria comencem abans, però això també és positiu, perquè t'agafa amb més maduresa. El rap consisteix a transmetre històries, i ella ja va començar parlant des d'un lloc més madur», apunta. També hi ha un altre element que explica la seva evolució: la disciplina apresada a l'esport. «Ella vincula molt l'entrenament esportiu amb la música. L'esport li ha ensenyat la disciplina i ara ho porta a la música», afegeix Urban. Emé no ho discuteix. De fet, considera que aquesta constància és imprescindible si algun dia vol viure del que fa. «Si vols arribar a viure de la música, has de portar una disciplina increïble», defensa. Encara avui treballa com a promotora i intermediària de telefonia, amb una jornada completa que sovint li deixa poc marge per crear. Aquest conflicte també ha entrat a les seves lletres: la frustració de no tenir prou temps per dedicar-se al que estima, el cansament, la necessitat de trobar cada dia una estona per escriure, provar melodies o avançar material. «Cada dia intento dedicar-li una estona. Ara estem preparant l'àlbum de cara a l'any que ve i hi estic treballant», explica. El punt d'inflexió va arribar fa un any amb Castillo de Arena. Fins llavors, Emé havia anat publicant cançons i construint un estil propi, però aquell tema ho va canviar tot. Un fragment es va viralitzar a TikTok i va superar les 300.000 visualitzacions, amb centenars de comentaris. La cançó també va acumular reproduccions a les plataformes digitals i va fer créixer una comunitat de seguidors que començava a esperar música nova. «Ho va petar. La gent ho va rebre molt bé, m'escriuien dient que els agradava molt la meua música, i me'n vaig adonar que a la gent que li agrado, li agrado molt», diu. Aquella resposta la va empènyer a plantejar-se seriosament que la música podia deixar de ser només

una passió. «Quan vaig treure Castillo de Arena vaig pensar que ho podia intentar», reconeix. El tema també va obrir una porta professional. Urban va contactar amb Guspira Records, un segell barceloní vinculat al reggae i el hip-hop, i el projecte d'Emé va començar a fer un salt. Amb el segell va publicar el seu primer EP, Antes de mí, un treball íntim que consolida la seva veu dins l'escena emergent. Musicalment, Emé es mou sobretot en el rap, però sense quedar-hi tancada. Pot rapejar i cantar, treballa sobre bases de boom bap, incorpora melodies i escriu des d'un lloc cada vegada més personal. Si al principi les seves lletres miraven molt cap enfora, amb una càrrega de crítica social influïda pels artistes que escoltava, ara el centre és ella mateixa. «Va arribar un punt que vaig dir: he tingut certes vivències a la vida, parlaré d'això. Potser hi ha gent que s'hi pot sentir identificada. Ara parlo de mi, em mostro com soc», explica. També Sevilla va tenir un paper important en aquesta evolució. Hi va marxar amb la idea, fins i tot, de deixar la música. Buscava nous estímuls, una altra vida, fugir una mica de tot. Però va passar el contrari. Va topar amb una escena de rap potentíssima i va tornar a escriure, gravar i penjar temes amb els seus propis mitjans. «Vaig anar a Sevilla fugint de tot i allà vaig trobar un nínxol de rap increïble», diu. Aquella etapa la va reactivar i, quan va tornar a Girona, Urban li va proposar treballar junts. Ell ja l'havia detectat temps abans a través de Rap de Girona, una plataforma de difusió del rap de la demarcació, i li veia potencial. Amb ell va començar a treballar d'una manera més ordenada i semiprofessional: productors, estudis, videoclips i una estratègia més clara. Urban insisteix que el cas d'Emé no és fruit d'un cop de sort. «És molt treballadora, molt constant, molt perfeccionista. No falla», diu. Per això interpreta el viatge a Nova York com una conseqüència natural d'aquesta manera de fer. «Quan ets constant en la cultura i en la música, passen coses. Poden ser de diferents mides o rellevància, però passen. I una d'aquestes coses és Nova York», afirma. Segons ell, Emé ha començat a sortir de la zona de confort de Girona i Catalunya, amb concerts a d'altres llocs de l'Estat, i això demostra que alguna cosa de la seva música connecta. «No és només moure el projecte. Alguna cosa té la seva música que enganxa la gent», subratlla. Emé, en canvi, prefereix no carregar el viatge d'expectatives. Sap que el LAMC és una oportunitat important, un aparador on hi haurà artistes, segells, professionals, xerrades, tallers i concerts. Sap també que actuarà en una ciutat que no hauria imaginat trepitjar d'aquesta manera. Però no vol projectar-hi res més del compte. «No espero res, en veritat. Crear expectatives pot jugar en contra. Vull anar-hi amb la ment en blanc, gaudir, que si hi ha gent a qui li agrado pugui escoltar la meua música i seguir-me», diu. El que ja no li prendrà ningú és el camí fet: d'aquella nena que competia en bicicleta de muntanya i entrenava amb mentalitat d'elit a una rapera de Salt que ha après a escriure's a ella mateixa. Del buit després de deixar l'esport a trobar en el rap una altra manera de competir, aquesta vegada contra els dubtes, el cansament i la falta de temps. «Confio en el procés. Tot arriba per alguna cosa», diu. A finals de juliol, aquest procés la portarà fins a Nova York.

Font del document:

<https://www.diaridegirona.cat/cultura/2026/07/11/eme-promesa-ciclisme-rapera-gironina-132233398.html>